

Hrvatski Orijent Ekspres

Ekspresni politički odstrijel postao je svakodnevnicom hrvatske političke zbilje. I dok je događaj dana smjena u jednom satu najsposobnije ministricu u Vladi Republike Hrvatske, Vesne Škare Ožbolt, najviše komentara u hrvatskom tisku ipak je posvećeno građaninu Borisu Mikšiću koji je sudskom jednako ekspresnom odlukom od 9. veljače, 2006.g. uvjetno osuđen na zatvor od dva mjeseca zato što se kao jedan od kandidata, za vrijeme predsjedničke kampanje našalio na Predsjednikov račun. U tisku koji omogućava komentare, ovo je tema broj jedan posljednja dva dana.

Svakome tko prati hrvatski tisak, poznato je da je mnogo toga rečeno na račun svih kandidata te da su kandidati jedni druge "kitili" najraznorodnijim metaforama, epitetima i stilskim figurama, što predstavlja jedan vid demokratske slobode a i predizborne borbe oponentata. No, suđenje Mikšiću podsjeća na Kafku i Sokrata u isto vrijeme: Građanin Mikšić zato što se verbalno našalio, a to odmah po događaju i javno

obznao, po najbržem je postupku osuđen. Ništa manje nego dva mjeseca uvjetnog zatvora. Taj apsurd ne bi niti bio zamijećen kada bi se istim aršinom odrađivali svi sudbeni procesi u Hrvatskoj, te kada bi kažnjavanje mjereno prema stupnju prekršaja bilo ujednačeno za svakog pojedinog prekršitelja.

Međutim, tužni smo svjedoci ogromne neučinkovitosti sudstva i značajnih sudskih procesa u Hrvatskoj gdje su uključeni i založeni ljudski životi, životno stradali ili ugroženi građani čiji se predmeti vuku do beskonačnosti, bez donošenja ikakvog sudskog rješenja ili konačnice. Svjedoci smo neefikasnosti sudstva kad su u pitanju najrazličitije parnice ili sudbeni procesi običnog, standardnog čovjeka: Kaznena djela protiv života i tijela, protiv slobode i prava čovjeka i građanina, protiv braka, obitelji, imovine, sigurnosti ljudi i imovine i sigurnosti prometa, protiv zdravlja, da ne nabrajamo dalje... I takovi, za pojedinca i društvo, od krucijalne važnosti procesi, ostaju neriješeni

ili zastarijevaju obavijeni paučinom sudskog nemara nikad ne dopijevajući na svjetlo pravde ili zadovoljenja iste.

Na drugoj su pak strani, hrvatski nedodirljivi, koji niti pod razno, bez obzira na stupanj prekršaja ne podliježu sili zakona. Gdje i kada se čulo za sudsku odluku kažnjavanja kada alkoholizirani predstavnici vlasti gaze nedužne građane, kada se čulo da je bilo koji visokodostojnik Hrvatske vlade bio pozvan na odgovornost jer je eventualno izdao državu i častne pojedince svojim namjernim ili slučajnim nesmotrenostima, da li se ikad dogodilo da su jednodnevnim zakonom neslučeno obogaćeni pojedinci koji pripadaju toj najvišoj kasti u Hrvatskoj bili pozvani ili preispitani od strane sudskih organa za prisvajanje imovine svih hrvatskih građana, da li je itko bio pozvan na odgovornost kada su pri predsjedničkim izborima glasovali isti nekoliko puta, mrtvi, nepostojeći, itd. Jer, za sve te uobičajene postupke naših gazdi ne postoji niti zakon, niti sudstvo, niti moralna niti materijalna odgov-

ornost.

Zapitajmo se što predstavlja građanin Mikšić? Građanin Mikšić je samo metafora jednog krajnje apsurdnog društvenog i državnog sistema u kojem je pravda onakova kakovu je produciraju moćnici. Nije važno kako se taj sistem zove jer ljudskim se jezikom isti ne može ni definirati ni imenovati. Građanin Mikšić je imao sreću što se nesvakidašnjim sposobnostima i vrlinama vinuo u prostore koje mnogi nikada ne mogu niti sanjati.

Građanin Mikšić si je mogao dozvoliti svima nama, zatočenicima zacementiranog, čvrsto usidrenog sistema nove Hrvatske na licu mjesta pokazati kako ta zemlja operira. Za standardnog Hrvata, Hrvatska će još dugo biti područje totalnog mraka ukoliko se nastavi ova praksa koju samo može zaustaviti neka velika kataklizma ili dragi Bog. Daj nam Bože snage!

*Zvezdana Hlad
Predsjednica HSSD-a Canada
Toronto, 10. veljače, 2006.*